

O ploaie cu magnolii albe

Ioan Grigoraș & Liliana Trif

- Mi-e dor de-o ploaie cu magnolii albe
Să-mi ude tâmpla grea când mă sărută
Și să-mi îmbrace umerii cu rouă,
O haină din metafore țesută.

Să plouă în Dumbravă pe aleea
Acelui vis ce încă mă frământă
Și-mi răsfoiește noaptea, ca pe-o carte
Scrisă demult, în ziua noastră sfântă

Când am brodat cu lacrimi un descântec
Și-am legănat pe brațe bucuria
De-a ne uni a primăverii vrajă
Și-a preschimba în viață poezia.

- E cod multicolor de jar, iubite,
Ne-așteaptă luni de foc dogoritor
Și ploile s-au rătăcit departe
Pe-un alt tărâm... De-ai ști cât mi-e de dor

Să mă transform în roua ce-ți sărută
Piciorul ars prin iarbă când pășești,
Măcar o clipă vreau să-mi simți răcoarea,
Dar soarelui te rog să-i mulțumești

Că-mi lumina în ierni pustii lucarna
Și toamnele le-a îmblânzit mereu
Să mi te-aducă-n pragul primăverii
Într-un poem, să fii destinul meu.

Ioan Grigoraș & Liliana Trif